

den for urigtig og for let at kunne blive misforstaaet. Der kan ikke, mener jeg, være Tale om at gennemføre en Skatteligning gennem Finantsloven — de fleste ville idetmindste dele denne Mening med mig. — Det maa ske igennem en særlig Lov. Faren ligger altsaa ikke heri, men den ligger deri, at der dog altid vil blive et stærkt Tryk, hvergang der er Tale om Forlangende af en ny Stat. — Jeg har, som sagt, nødig villet indblande mig i hele denne Forhandling, og jeg skal derfor indskrænke mig til disse faa Ord.

Tobiesen: Det var ikke min Hensigt at tage Ordet under denne Forhandling, da jeg forleden havde faaet Leilighed til at udtale, hvad der med Hensyn til denne Sag laa mig paa Sinde, og jeg skulde ogsaa have undladt det, hvis jeg ikke før havde modtaget en directe Provocation af den ærede Abo Lands- thingsmand for 1ste Kreds (Vehmann). Jeg vil ikke nægte, at jeg, da det ærede Medlem idag begjærede Ordet, var særdeles spændt paa, hvorledes det vilde være ham muligt — vi kjendte jo hans Anskuelse fra den Erklæring, der foreligger om Lovforslaget om Reglerne for en Indkomstskat — at komme bort fra, hvad han paa et tidligere Stadium havde udtalt i denne Sag. Vi vidste jo, at han sølte Trykket, men vi vidste ogsaa, at han ved mange Leiligheder havde gjort sig til Talsmand for den ubehagelige Stemning, som man føler, naar man er Gjenstand for et saadant Tryk, og at han havde gjort det med stor Kraft. Jeg meente altsaa, at jeg fra hans Mund vilde kunne vente at høre alle de Grunde, der skulde kunne gøre det muligt for os at komme bort fra, hvad der tidligere forelaa som vor Anskuelse, hvis det overhovedet var muligt. Jeg skal nu erkjende, at det ærede Medlem kom særdeles let derfra, nemlig derved, at han, saavidt jeg seer, ikke tog noget som helst Hensyn til, hvad han selv tidligere i denne Sag har udtalt. Men jeg undrede mig saa rigtigt nok over, at han under disse Omstændigheder henviste til mig for at foreholde mig, hvorledes jeg i 1867 havde stemt, da der forelaa et Lovforslag om en Indkomstskat. Han sagde nemlig: „Det ærede

Medlem, der var saa vred,“ — jeg lader dette Udtryk staa ved sit Værd — „arbejdede meget kraftig for Procentsystemet, og han kan altsaa ikke have saa ondt ved at gaae ind paa Lovforslaget, som det nu foreligger“. Skjøndt det ganske vist er en temmelig ligegyldig Sag, skal jeg dog i Forbigaaende bemærke, at jeg i 1867 udtrykkelig fremhævede, at Procentsystemet for mig kun var brugbart, saasnart ogsaa Skatten i Communerne opkrævedes efter de samme Regler, idet man da havde et saadant Tryk paa Befolkningen, at man kunde vente at faae Indtægterne frem. Det var altsaa en meget modificeret Udtalelse for Procentsystemet. Men hvad der for mig er det ene Afgjørende, hvad der hidtil har været det Afgjørende, og hvad der vil vedblive at være det Afgjørende, det er, hvad det ærede Medlem selv udtalte ved 2den Behandling her af Lovforslaget om Reglerne for en Indkomstskat, og, da det kun er saa Lintet, skal jeg tillade mig at oplæse det. Det ærede Medlem yttrede da disse Ord: „... saa er det aldeles indlysende, at det for hele Landstinget maa være en ufravigelig Betingelse for at kunne give Afkald paa, hvad der er dets utvivlsomme Ret: en grundig og nøiagtig Undersøgelse af et Lovforslag, der griber saa dybt ind i mange Forhold som det foreliggende, at det kun bringes til Anvendelse een Gang, og at Sagen saa optages paany.“ Dette er det Afgjørende for mig. Om jeg ogsaa i sin Tid pure havde ønsket Procentsystemet, saa vilde dog den Sætning, som det ærede Medlem saaledes udtalte ved 2den Behandling af den nævnte Sag, for mig være fuldkomment afgjørende. Det, at vi kun vedtage Reglerne for een Skatteligning, er for mig det Betydende. Om det skeer ved to Lovforslag eller ved eet, og om det kommer til at foreligge paa to Stykker Papir, er for mig ligegyldigt. Men førend Landstinget har faaet Leilighed til grundig at behandle Sagen, tør det efter min Opfattelse ikke give sin Stemme til, at de omhandlede Regler gøres anvendelige for mere end een Gang, uden deraf at kunne befrygte uheldige Følger for Fremtiden.

Finantsministeren: Det maatte maa-